

POSTANOWIENIE

29 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 29 grudnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku H.W. i A.W.

z udziałem Miasta [...]

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości,

na skutek skargi kasacyjnej H.W. i A.W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży

z 8 lipca 2024 r., I Ca 151/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią

wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wnioskodawcy H.W. i A.W. wskazali m.in., że istotą sprawy jest niezajęcie przez Sady *meriti* stanowiska co do tego, czy J.R. była właścicielką nieruchomości oznaczonej jako działka nr [...]. Powołali ponadto określone kwestie, które – w przekonaniu skarżących – wymagają wyjaśnienia bądź udzielenia odpowiedzi.

Skonstruowane w ten sposób motywy wniosku nie nawiązywały do żadnej z przywołanych wcześniej przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności, wywody wniosku nie ujawniały żadnego skonkretyzowanego zagadnienia prawnego, względnie potrzeby wykładni konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego; nie stwarzały również podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co wymaga wykazania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe na pierwszy rzut oka, dla każdego przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Skarżący, reprezentowani przez kwalifikowanego pełnomocnika procesowego, nie podjęli zatem w istocie nawet próby sformułowania jurystycznego wyводу zmierzającego do wykazania, że merytoryczne rozpoznanie skargi przez Sąd Najwyższy – z racji okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. – jest uzasadnione z uwzględnieniem ponadindywidualnych funkcji tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Podkreślenia wymagało w tym kontekście, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi odrębne, konstrukcyjne wymaganie skargi kasacyjnej, służące przekonaniu Sądu Najwyższego, że merytoryczne rozpoznanie skargi jest uzasadnione w kontekście jej publicznoprawnych celów. Ocena tej kwestii nie ma jednak arbitralnego (dowolnego) charakteru, lecz następuje wyłącznie przez pryzmat przyczyn kasacyjnych unormowanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., których wykazanie każdorazowo obciąża skarżącego. Ciężar ten koresponduje z wysokim stopniem sformalizowania postępowania kasacyjnego i

przewidzianym w nim obowiązkowym zastępstwem strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ k.p.c.), które zapewniać ma konieczny w postępowaniu przed Sądem Najwyższym profesjonalizm i odpowiednio zabezpieczać sytuację procesową stron. W świetle art. 398⁹ § 1 k.p.c. podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowi natomiast subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności własnych racji, potrzebie wyjaśnienia określonych wątpliwości prawnych lub faktycznych na kanwie sprawy, w której wydano zaskarżone orzeczenie, względnie poczucie pokrzywdzenia wydanym orzeczeniem.

Podkreślenia wymaga przy tym, że orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy ocenia wyłącznie wniosek i jego motywy, nie bada natomiast podstaw kasacyjnych, których badanie ma charakter wtórny i jest warunkowane pozytywną decyzją co do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Ubocznie, w okolicznościach sprawy, należało zauważyć, że podłożem oddalenia apelacji wnioskodawców było niewykazanie, iżby J.R. w miarodajnym czasie była posiadaczką spornej działki, w skardze zaś usiłowano podjąć polemikę z ustaleniami faktycznymi w tej materii m.in. w drodze zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten był jednak niedopuszczalny (*arg. ex art. 398³ § 3 k.p.c.*), podobnie jak próba podważenia dokonanych w tej materii ustaleń Sądów *meriti* (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczak

(M.M.)

[a.†]

